

Η ΠΡΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
υἱοῦ του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόλις τέλειωσε ἡ πρώτη πράξις ἄρχισε καὶ πρώτη ἡ τρεμου-
λα : «Νὰ πάω τώρα εἰς τὸ σπίτι ἢ νὰ μείνω νὰ ἰδῶ καὶ τὴν ἄλλη
πράξι ;».

Κι' ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο : «Ἐ, ἄς μείνω λιγάκι ἀκόμη» δὲν εἶνε δὲ
καὶ τόσο ἀργά !...»

Μετὰ τῆ δευτέρῃ πράξι, νέα πάλι τρεμουλα : «Ἄχ, τὸ βλέπω,
πρέπει νὰ φύγω... Ἄλλ' ἴσως ὁ θεῖος δὲν ἐπῆγε ἀκόμη στὸ σπίτι...
ἄς μείνω λιγάκι ἀκόμη !...»

Τέλειωσε καὶ ἡ δευτέρα, τέλειωσε καὶ ἡ τρίτη. Καί-
ρὸς πλέον !... Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ καὶ τὸ τέλος ! Τί νὰ κάμω ;»

Καὶ δὸς του ἡ σκοτεινὴ ἡ σκέψις πανακαβαλίστι στὸ ἀκόμη
ἀνάπειρο κεφαλάκι μου, καὶ δὸς του ἀμηχανία καὶ παραζάλη, καὶ
δὸς του ψάξιμο στὰ μαλάκια μὲ τὸ μικρὸ καὶ ἀνυπεράσπιστο χεράκι
μου : «Ἄ, νὰ το, ἄνοιξε πάλι τὸ σιπάριό !... Λοιπὸν ; Ἐπὶ
τέλους !... ἄς μὲ κρεμάσῃ ὁ θεῖός μου, ἄς μὲ σκοτώσῃ, ε' ν' ἄλλο ;...
θὰ μείνω !»

Τέλειωσε ὁ «Μ ἄ ρ ο | Μ π ὄ τ σ α ρ η ς». ἤρχισε καὶ ἡ κο-
μφῶδα κι' ἐγὼ ἀκόμη ἐκεῖ ! Ἀλλά, Θεέ μου ! Ποιὸς μάντης, ποιὸς
ψυχοαῦτης, ποιὸς ἀπαλὸς στιχοπελεκητής, ποιὸς ζωγράφος τῆς
π α ι δ ι κ ῆ ς κ α ρ δ ι ἄ ς θὰ ἤμποροῦσε νὰ παραστήσῃ πιστὰ
ἐδῶ τὰ λιπόψυχα καὶ περιλυσπὰ τῆς ψυχῆς μου προμαντεύματα,
τώρα πλέον ποῦ ἐμεῖλλα νὰ ἐξέλθω κ' ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖ μαζὺ μὲ ὄλους
τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ πάω — ἀλόμονοι ! — ἐκεῖ ποῦ βέβαια θὰ μὲ
ἀν' ; ἐνε τὸ ἀπαλοῖον τοῦ θείου μου φράσμα !»

Πῶς ἐφθασα ἕως ἐκεῖ καὶ μὲ πόσο δειλὸ καρδιοχτύπι ἐπίασα
τὸ σίδερο τῆς πόρτας, μονάχα ἡ ψυχὴ μου τὸ ξέρει. Γιὰ πολλὴν ὥρα
κρατοῦσα τὸ σίδερο, χωρὶς ὅμως νὰ τολμῶ καὶ νὰ χτυπήσω. Τέλος,
δίνω τὴν πρώτη χτυπιὰ, ὅμως τόσο ξεψυχισμένη κ' ἐλσεινὴ ἐστάθη,
ποῦτε κ' ἐγὼ καλά — καλά δὲν τὴν ἄκουσα. Δίνω δευτέρη, τρίτη...
ἀλλά καὶ αὐτὲς ἀσθενέστατες, ξεπνεωμένες !

Τὸ ρολοὶ τῆς πλατείας τοῦ Ποιητοῦ χτυποῦσε μία μετὰ τὸ
μεσονύχτι.

—Κουτός, τί κάθουμε καὶ περιμένω... ἄς μὴ στέκω, ἐμπρός !...
καὶ χτυπῶ μὲ ὄλην μου πλέον τὴν δύναμι.

—Κλέφτες, κλέφτες, ἡ καραμπίνα μου ἐδῶ γλήγορα... ἀκούω
τὸ θεῖό μου νὰ φωνάζει καὶ διαπλατύνοντας τὸ παράθυρο :

—Πίσω, σ' ἔφαγα ! μὴ φωνάζει, προτείνοντας κατ' ἐπάνω μου
τ' ὄπλον του.

—Καλέ, θεῖέ μου, φωνάζω περιττοῦς, εἰμ' ἐγὼ !

—Ποιός ;

—Ὁ Γιάννης.

—Ποιὸς Γιάννης ;

—Ἐγὼ... ὁ ἀνεπιός σου.

—Μὲ γελᾷς, κανάγια, ὁ Γιάννης ὁ δικός μου εἶν' ἐδῶ, κοιμά-
ται... Πίσω, σοῦ λέω, γιατί σ' ἔφαγα, σὲ τετάρτισα !

—Καλὴ ληψήσου τὸ τώρα τὸ δῆστυχο, μὲ τέτοιον κρῦο ! φωνά-
ζει ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς ἡ θεία μου. Ἐγὼ δέ... ἐγὼ δὲν περιγράφω
φομαί !

Τέλος τὸ παράθυρο ἐκλείσει, εὐθύς δὲ ὡς ἄνοιξε ἡ ἐξώπορτα,
μὲ θράχνη ὁ θεῖός μου καὶ πλησιάζοντας τὸ κερὶ ποῦ κρατοῦσε, εἰς
τὸ πρόσωπό μου :

—Στάσου νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι ὁ Γιάννης, γιατί ἀκόμη θαρρῶ πῶς
ἐνεργεῖσαι !

Ἐγὼ τοιμουδιά !

Τοιμουδιά καὶ ὁ θεῖός μου. Ἐκαμε μόνον ἓνα δύο μορφασμούς
ἀ π ο ρ ῖ α ς, δῆθεν, κ' ἐστάθη μὲ τὸ καιρὶ μπροστά μου ὡς ἐ κ τ α τ ι κ ὸ ς, τάχατες !

Ἐδῶ, βέβαια, ἐχρηιάζετο κοινὸν δαιμονισμένου καλ-
λιτέχνῃ, γὰ νὰ σκιαγραφήσῃ μὲ ἀνάλογη κομικοτραγικότητα τὸ
μικροῦλο σύμπλεγμα τῆς ἀφάνης ἐκείνης σκηνῆς.

—Καὶ ποῦ βρισκόσουν ἕως τῆρα, μάτια μου ; μοῦ εἶπε τέλος.
—Πλανέθηκα, θεῖέ μου, ἀπὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ Μάρκο—Μπό-
τουρη κ' ἐπῆγα στὸ θέατρο.

—Ὁρατα ἔκαμες. Ἀλλὰ γιατί, μορὲ σ' ὑλλί, δὲν μοῦ παραγγέλ-
νες νὰ σοῦ τελεῖω τὸ παλτό σου ; Ποιός, μορὲ ἀθεόφοβε, κάει στὸ
θέατρο χωρὶς πανωφόρι ;

Καὶ βροχὴ ἢ βουρβουλιὰς ἐκάμω μου. Ὡς τελευταῖο δὲ καλο-
νύχτισμα :

—Ὅρῃτε τώρα, κύριε πρόγνηπα, ν' ἀναπαυθῆτε. Ἀρκετὰ ξε-
σταθῆρατε, φόβος κρυολογήματος δὲν ὑπάρχει ! (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ περιφημὸς ἀματωλὸς Εὐθύμιος Βλαχάβας, ἔγινε στὸ καιρὸ
του «Χατζῆς» καὶ προσκυνητὴς τοῦ Ἁγίου Τάφου, ὁδοιπορήσας
περὶ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας μέχρι τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ
περὶ ἑπανακάμψας, μόνον συντροφον ἔχων τὸ ντουρέκι του.

—Κάποιοι Στερεοελλαδίτης πῆγε κάποτε σ' ἓνα Ἀθηναϊκὸ ἐστια-
τόριο νὰ προγευματίσῃ. Ἀρχίσε λοιπὸν νὰ χτυπᾷ ν' ἀκούσῃ τὸ
γχαρσόνι, μὰ τὸ γχαρσόνι, ἀπησχολημένο καθὼς ἦταν, τοῦ ἀπαντοῦσε
πάντοτε ἀπάνω στὴ φούρια του :

«Ἀμέσως, εὐθύς, ἔφτασε.» Τὸ γχαρσόνι δὲν φάνηκε ἐν τέλει,
καὶ ὁ Στερεοελλαδίτης φεύγοντας πέρασε ἀπὸ τὸ ξενοδόχο καὶ τοῦ
ζήτησε εἰρωνικῶς τὸ λογαριασμό.

—Τί ἐφάγατε κύριε ; ρωτᾷε ὁ ξενοδόχος. Καὶ ὁ πανηρὸς Στε-
ρεοελλαδίτης ἀπαντᾷ :

—Τί ἐφαγα λέει ; Ἐνα ἀμέσως, ἓνα εὐθύς κι' ἓνα ἐφθισε !...

Κόκκαλο ὁ ξενοδόχος.

—Οἱ Ἀργεῖοι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς λειτουργίας τοῦ
Σιδηροδρόμου, θανυμίζοντας τὴν τάχειαν κίνησιν τῶν ἀμαρσοιχιῶν
ἔλεγον : «Βι-σιὰ διν προφτάς νὰ τ' ὠώρης καὶ φεῖγει τοῦ ἔθμου !»

—Ἄλλοτε οἱ Ἴδιοι, ἐπὶ τῇ εἰσαγωγῇ καὶ τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Τηλε-
γράφου, θέλοντες νὰ τὸν περιγράψουν εἰς τοὺς μὴ κατανοοῦντας τὴν
λειτουργίαν αὐτοῦ, ἐρμήνευαν ταύτην ὡς ἐξῆς : «Νὰ κατὰ ποῦ λὲς
κουμπάρε ! Στιγὴ ἀπὸ δῶ ὁ τῆ ἔγραφος ! Στιγὴ ἀπὸ κεῖ ὁ τηλε-
γράφος, Στιγὴ ὁ τηλεγράφος σι' Ἀργος. Στιγὴ ὁ τηλεγράφος σι'
Δαλαμανάρα !»

—Ὅτε περιώδευαν ἀνά τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου οἱ ἀοίδιμοι
πρώτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος Ὄθων καὶ Ἀμαλία, μετέβησαν μετὰ
τῆς ἀκολουθίας τῶν, καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ προκριτῶν τῆς Ἄνδρου,
εἰς μίαν παρά τὸ χωρίον Μαλινῆτες ἐξοχίη, κατάφυτον ἀπὸ λεμο-
νοπορτοκαλιῶν καὶ ἔχουσιν ἀφθονώτατον καὶ ψυχρότατον ὕδωρ. Ἡ
βασίλισσα Ἀμαλία, μεθυσθεῖσα ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λεμονιῶν καὶ
τῶν πορτοκαλιῶν, καὶ τοῖ πλουσίον προσιναποῦ φυλλώματος, στέ-
κεται ἀρχετὴ ὥρα εἰσπνέουσα τὰς εὐωδίας αὐτὰς καὶ ἀποθαρμαζου-
σα τοῦ τοπείου τὸ μεγαλεῖον καὶ ἀμίμητον κάλλος. Κατόπιν στρα-
φεῖσα πρὸς τὸν παριστάμενον ἐπίσκοπον Ἄνδρου, Μητροφάνη, τοῦ
λέγει : «Ἐδῶ Σεβασμιώτατε ἐπιθυμῶ νὰ φτερουγίσῃ ἡ ψυχὴ μου
μετὰ θάνατον !»

—Εἰς ἄλλην ἐκδρομῇ στὴν Πελοπόννησο, μετὰ ἀνάπαυσιν
εἰς τὸ χωρίον Συκιά, ἡ Ἀμαλία προπορευομένη πρὸς τὸ Συλό-
καστρον, ἐπιππος, εὐρέθη ἔξαφνα πρὸ τοῦ νεαροῦ τότε δάσους
τοῦ «Πευκιά», τοσοῦτον δὲ ἐθέλχθη ἐκ τῆς ἑσπερᾶς βλαστήσεως
καὶ τοῦ πρασιναποῦ φυλλώματος τοῦ δάσους, ὥστε ἀποτόμως καὶ
πρὸς ἐκπληξιν πάντων ἀπίπτουσιν, εἰποῦσα πρὸς τὸν Βασιλέα Ὁ-
θωνα καὶ τοὺς λοιποὺς συνοδοῦς : — «Θὶ κάμωμεν περὶ ἓνα λαμ-
πρὸν περιπάτον. Παρατήρησε Ὄθων, τί ὠραία ποῦ εἶνε ! Ἡ
θάλασσα φιλεῖ τὰ πεῦκα. Δὲν σὰς φαίνεται κύριοι, πῶς ὁ Παρνα-
σὸς καὶ ὁ Ἐλικὸν κάνουν ἔρωτα μὲ τὸν Πευκιά ; Τί ὠραία ποῦ
εἶνε τὰ πεῦκά μου !»

Τὸ παράδειγμα τῆς Ἀμαλίας ἠκολούθησαν πάντες, καὶ περὶ
διέσχισαν τὸν Πευκιά, τῆς Ἀμαλίας εἰποῦσης πάλιν κατὰ τὸ τέ-
λος τῆς πεζοπορίας πρὸς τοὺς περὶ αὐτήν : — «Πρέπει νὰ μὴ
χρεωστῆτε χάριν, κύριοι, διότι σήμερα ἐκάμαμ τὸν λαμπρότερον
περίπατον τοῦ κόσμου !»

Τὸ δάσος, χάρις εἰς τὴν ἰδιόζουσαν ἐκτίμησιν τῆς Βασιλίσσης
Ἀμαλίας ἐσώθη κατόπιν καὶ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὀνομάσθη «Δάσος
τῆς Ἀμαλίας», δυνάμει ψηφίσματος τοῦ Δημοῦ Τριεκάων τῆς
Κορινθίας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

